

časa.

V tretjem poglavju ali Možnosti Jakbove lestvice pa gre za možnost prehoda v Onostranstvo ali v Božje kraljestvo, ki je tudi sicer razprostranjeno, kot poroča sv. Tomaž, po vsej zemlji, le da ga ne vidimo. Pa tudi v nas samih je, zato je pot k Bogu pot k Sebi ali Sebstvu.

V Logosu in Mythosu pa Uršič vzporeja platonizem in krščanstvo in najde mnogo stičišč, navidez raznoterih simbolov z isto vsebino. Zlasti uspela je komparacija med Sokratom in Jezusom in eshatološkimi vprašanji.

Platonova prispodoba o votlini je izhodišče za peto poglavje. Ta čudovita primerjava sveta z votlino in o spoznanju, da je tostranski svet pravzaprav (samo) to, je tudi vredna razmisleka, in sicer v kontekstu sveta kot *maye*. Seveda pa lahko votlino reduciramo poljubno do telesa in v njem ujete duše. Tudi v tem poglavju je veliko namenjenega spet času in njegovim raznoterim manifestacijam, pri čemer je zanimiva zlasti ponovitev strukture in v tem odnos Boga do Joba, obremenjenost nas Zahodnjakov z željo po individualni nesmrtnosti ter drugem. Skušnjave svetega Antona, ki so navdihnile že toliko slikarjev, so predzadnje poglavje. M. Uršič pa odpira vprašanje o smislu demonov in askezi nasploh. Kako težko je razlikovati med vizijo in halucinacijo oziroma med videnjem in prividom kljub novemu znanju psihologije in psihiatrije na koncu drugega tisočletja. Srednja pot Gautama Buddhe pa bo bržčas tudi mnogim v oporo pri razmišljanju o lastnem odnosu do telesa ter vsega živega.

Z Gralom, ki vse vedno znova in na novo šele odpira, pa Marko Uršič končuje svoje Gnostične eseje. Gral pa je lahko marsikaj. Za mnoge je Pot. In na tej Poti je veliko lažje, če veš, koliko se jih je nanjo že podalo in kako so »hodili«. Mislim, da nas je kar nekaj, ki smo se po poznavanju in prakticiranju krščanstva odločili za poglobljanje v tej smeri.